

Sygn. akt: I C 954/19 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2021 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 954/19

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. siedzibą w W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. S. pozew o zapłatę 4.356,78 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 6 lipca 2017r. pozwana zawarła z (...) SA umowę nr. (...). (...) W pozwie stwierdzono, że (...) SA wykonał zobowiązanie wynikające z umowy w przeciwieństwie do pozwanej, która nie wywiązała się z obowiązku spłaty zobowiązania. Wyjaśniono, że w dniu 27 września 2018 r. przedmiotową wierzytelność powód nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności od wierzyciela pierwotnego. Z pozwu wynika również, że na kwotę dochodzoną pozvem składa się:

- kwota 3.393,17 zł. wynikająca z faktury (...) z dnia 24 kwietnia 2018 r., termin płatności 08.05.2018 r.,

- kwota odsetek ustawowych 109,32 zł. wynikająca z faktury (...), odsetki liczone od dnia 09.05.2018 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.,

- kwota 827,64 zł. wynikająca z faktury (...) z dnia 06.07.2017, termin płatności 04.05.2018 r.,

- kwota odsetek ustawowych 26,65 zł. wynikająca z faktury (...), odsetki liczone od dnia 05.05.2018 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Powód podkreślił również, że A. S. została prawidłowo powiadomiona o przelewie wierzytelności i jednocześnie wezwana do dobrowolnej spłaty pismem z dnia 18.10.2018 r. Pomimo powyższego zadłużenia nie spłaciła, a wierzytelność jest bezsporna ponieważ nie kwestionowała wysokości zadłużenia wskazanego w wezwaniu do zapłaty. Biorąc pod uwagę, że pozwana nie spłaciła świadczenia w wyznaczonym terminie, wniesienie pozwu, zdaniem powoda, jest konieczne i uzasadnione.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 24 września 2019 roku wydanym w sprawie VI Nc-e 1555289/19 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

W pozwie złożonym na skutek wezwania tut. Sądu, powód doprecyzował, że kwota 3393,17 wynika z noty obciążeniowej z dnia 24 kwietnia 2018 r. z terminem płatności na dzień 8 maja 2018r., a kwota 827,64 zł. wynika z faktury z dnia 6 lipca 2017r.

Na rozprawie w dniu 5 lutego 2021 roku pozwana nie stawiła się i nie złożyła w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 17 lutego 2021 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie wydał w sprawie wyrok zaoczny, w którym powództwo oddalił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lipca 2017 roku pozwana A. S. zawarła z (...) SA z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług Telekomunikacyjnych, na mocy której (...) SA zobowiązał się świadczyć pozwanej określone w umowie usługi telekomunikacyjne, a pozwana z tego tytułu zobowiązała się dokonywać rozliczenia swoich zobowiązań za świadczone usługi. Umowa została zawarta na czas oznaczony, na 24 miesiące.

bezsporne, nadto dowód: umowa k. 220-228,

Pozwana zaprzestała płacenia opłat. W wyniku niewywiązywania się z przedmiotowej umowy powstały zaległości w dniu 19 grudnia 357,81 zł., w dniu 19 stycznia 2018 r. -367,36 zł., w dniu 19 lutego 2018 r. – 550,93 zł. W dniu 24 kwietnia 2018 r. (...) SA wystawiło notę odsetkowa na kwotę 3393,17 zł., w związku z niedotrzymaniem warunków zawartej na czas określony umowy.

bezsporne, nadto dowód: faktura k. 232, 233, k. 235-236, k. 240-241, nota k. 243

Powód (...) sp. z o.o. w z siedzibą w W. nabył na podstawie umowy z dnia 15 listopada 2017 roku przelewu wierzytelności oraz porozumienia z dnia 27 września 2018 r. od wierzyciela pierwotnego (...) SA z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z ww. umowy

bezsporne, ponadto dowód: umowa k. 16-33, porozumienie k. 44-45, oświadczenie k. 46

Sąd zważył co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie pozwana A. S. nie stawiła się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedziała się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu, zaistniały więc przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego.

Stosownie do przepisu art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, Legalis nr 16294, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, Prok. I Pr. 1999 nr 9, poz. 30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96, OSNC 1996 nr 7-8, poz. 108).

Sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy, w szczególności na tle innych twierdzeń powoda.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Okoliczności przytoczone przez powoda w pozwie były zasadniczo bezsporne.

Kwestią nie budzącą w niniejszej sprawie wątpliwości był fakt, iż pierwotnego wierzyciela i pozwaną łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W ocenie Sądu przedmiotowa wierzytelność, została skutecznie zbyta na rzecz powoda, który stał się następcą prawnym cedenta. W związku z powyższym stał się on podmiotem uprawnionym do dochodzenia spełnienia świadczenia pieniężnego na swoją rzecz. W procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje istnienie i treść stosunku zobowiązaniowego jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że pozwaną i pierwotnego wierzyciela łączył stosunek zobowiązaniowy, umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych (dowód umowa k. 161-169).

Wskazać należy, że powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 4356,78 zł, w tym kwoty 3393,17 zł wynikającej z noty obciążeniowej (k. 218) oraz kwoty 827,64 zł. z tytułu faktury z dnia 6 lipca 2017 r.

Powód powołał się jedynie na dokumenty z których wynika dochodzone pozwem roszczenie, jednak nie sprecyzował z jakiego tytułu domaga się powyższych kwot. Wprawdzie do pozwu zostały dołączone dokumenty w postaci noty obciążeniowej oraz faktur, ale nie dołączono faktury na którą powołano się domagając się przedmiotowego roszczenia w kwocie 827,64 zł. Podkreślić należy, że zarówno z pozwu jak i pism procesowych nie wynika co składa się na kwotę 3393,17 zł. W notce obciążeniowej wskazano, że obciążono pozwaną kwotą 3393,17 zł. w związku z niedotrzymaniem warunków zawartej na czas określony umowy. Nie doprecyzowano jednak jakie warunki umowy nie zostały przez

pozwaną niedotrzymane, a także jak wyliczono i na jakiej podstawie powyższą kwotę. Brak danych umożliwiających ustalenie, czy umowa została rozwiązana (jeżeli tak to kiedy i na jakiej podstawie), czy ustała na skutek upływu terminu na jaki została zwarta. Brak faktury z dnia 6 lipca 2017 r. również pozbawił Sąd możliwości jakiegokolwiek weryfikacji roszczenia w tym przedmiocie. Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał w sposób, który nie budził wątpliwości wysokości roszczenia, to zasadnym było oddalenie powództwa. Brak materiału procesowego uniemożliwił sądowi przedmiotową ocenę. Zdaniem Sądu powód powołując się, że źródłem zobowiązania jest umowa powinien przedstawić stan faktyczny umożliwiający Sądowi szczegółową ocenę treści zobowiązania. Sąd został pozbawiony możliwości ustalenia, czy obciążenie notą obciążeniową było zasadne, jeżeli tak to w część czy w całości, albowiem nie doprecyzowano nawet jakie warunki nie zostały dotrzymane i w jakim zakresie, a także na jakiej podstawie notę wystawiono i za jaki okres. Zarówno z twierdzeń powoda jak i dowodów przedłożonych w sprawie nie wynika czego dotyczy roszczenie z faktury z dnia 6 lipca 2017 r., w jaki sposób zostało naliczone, z jakiego tytułu i za jaki okres.

Biorąc pod uwagę, że pozostałe kwoty tj 109,32 zł. oraz 26,65 zł. domagano się z tytułu odsetek związanych z noty jak i ww. faktury, w związku z powyższym całe powództwo w niniejszej sprawie należało oddalić.